

כשהדרך אצה לה ופתאום הכל נעשה איטי סביבה, ידעה גב' דבי שפירא שחייה משתנים • כשהגיע החותם הרשמי לאבחנה - היא החליטה שתנצח את הסטטיסטיקה • היום, עשר שנים אחרי שחלתה, כשהערכות המקצועיות נתנו לה חמש בלבד - היא מנחה גם אחרים איך להלחם כדי לנצח

"הסימנים הופיעו וידעתי:

הנה

הגיע

הפרקינסון"

גב'

דבי שפירא רצה. היא רצה כל כך מהר, עד כדי כך שאפילו אני, שרגילה לכתוב במהירות הבזק, לא מצליחה להדביק את הקצב שלה. היא מדברת איתי בקול צעיר ומלא חיים ואושר וסיפוק, מספרת על חיים מלאים בנכדים ואפילו בניגה קטנטונת, היא מספרת על משרה תובענית שהיא עובדת בהתנדבות ועל מערך שלם שהקימה ומחזיקה בעשר אצבעות ובמוח חד ושנון. ואז מסתבר, שמאחורי המוח, הידיים, הקול הצעיר והריצה המהירה, עומדת גם מחלה מאתגרת במיוחד. פרקינסון. מי ששמעה עליה, בטח נאנחת עכשיו.

לא קל לקנות סופר. להתהלך בין המדפים, להעמיס מוצרים. הרגשתי מאד לא טוב, רדתי וחשתי שצדק רגע אקרוס מרח חולשה. המתנה לתרי ליד הקופאית והיני צלצל בדיוק כשהגיע תור. הסתכלתי על הצד. שיהיה מזית החולמי. המעברה של מקשת את הכתבת שלי, כדי לשלוח תוצאות של דיקות. היא שמעה טוב את הכתבת ודיקה שאיית לה. ניסית לבקש שתקשר בצד חצי שנה, אבל היא לא ויתרה.

"באותו זמן באה המילה בית לא סוף, תוך כדי כך אני מחזיקה בעגלה שלא אפול מרח חולשה והאשה שאחרי מקשת לקולף אותי. הרי יש לה רק כמה דברים. אמתית לה "לא" והמעברה כאלפון חשבה שאמרת את כלשהי לאו הזינה. האשה מאחורי הספירה לי שאני סתם אנוכית ואיני חוצפה על לא להתקשר באחרים בצד שאני מפאפאת לי כאלפון והמעברה מקשת ממני שוב ושוב לחזור על האותיות לא הצלחתי להשתלט על הרגע שלי ופחדתי לפרוץ דבב לפני כולם.

אך שהוא סיימתי והצלחתי לשלם. הקופאית ביקשה שאמסור את החשבונות קופסה הראשית של חתמו על החשבונות וביקשו שאשלשל לתבה ממול רק אחר כך הפניתי שנה להגלה. מי צריך להגלה הרגשתי שאני צוננת ואידיית את שווי המשיק פלמיימי. שמעתי את הקופאית מאחורי צוננת. היא חשבה אולי שאני שיכורה.

איכשהו הצלחתי להגיע הביתה. נהג המותני הניח את השקיות על המדרכה ואני דשדשתי לטעידיון ישר הביתה, מרגישה כאילו גילי לא יציב. אפילו שלי לא הפין למה לא יצאתי לישאר רק עוד מספר דקות למטה, לשמור על הקנייה עד שהוא יצא אותה הביתה. והלואי שלא יפין לעולם.

פרקינסון, מה זה?

מחלת הפרקינסון היא מחלה ניוונית, שפוגעת בתאי המוח ובעיקר בתאים המייצרים נוירוטרוסמיטור בשם דופמין, שתפקידו להעביר מידע מהמוח למערכת העצבים בכל הגוף. בעקבות הפגיעה, מגיעים הסימנים האופייניים כמו רעד, נוקשות, איטיות, הפרעות ביציבה וקושי להתחיל תנועה.

חולי פרקינסון מתקשים להניע את גופם בצורה נכונה, דבר אשר פוגע בצורה משמעותית באיכות החיים שלהם ופוגע באופן הדרגתי ביכולת התפקודית שלהם.

לא ניתן, כרגע, לרפא את מחלת הפרקינסון. התרופות אינן עוזרות את המחלה עצמה. הן רק מקלות על הסימפטומים, אבל המחלה ממשיכה להתקדם. כמו אקמול שעוזר לכאבי שניים ואינו מטפל בשן. הדבר היחיד שמוכח כמאט את קצב התקדמות המחלה, זו פעילות גופנית מאומצת.

בשלבים המוקדמים, מחלת הפרקינסון יכולה לגרום לסימנים "זניחים", כמו שינויים בכתב היד וירידה בעוצמת הקול, אך לאחר מספר שנים, חולי פרקינסון סובלים מהופעת סימנים קשים ומשמעותיים הכוללים:

- רעד - הוא מתחיל לרוב בצד אחד של הגוף ודווקא במנוחה. עם הזמן, הוא מתקדם למקומות נוספים והרבה פעמים הוא מפריע

לתפקוד הכללי ומונע ביצוע פעולות פשוטות בצורה טובה. יש לציין, שכעשרים אחוזים מחולי הפרקינסון אינם סובלים מרעידות ולרוב זה לא הדבר שהכי מעיק עליהם.

- **נוקשות** - חולי פרקינסון סובלים מנוקשות שרירים אופיינית, אשר נקראת 'ריגידיות'. הנוקשות גורמת לפגיעה בטווח התנועה, לקושי רב ביותר להפעיל את השרירים וגורמת לכאב. מכיון שמדובר בנוקשות אופיינית אשר ניתנת לגילוי בבדיקה פשוטה, מאפיין זה מסייע מאוד באבחנה של מחלת הפרקינסון.
- **הפרעה בתנועה** - אחת הבעיות של חולי פרקינסון היא, היכולת להתחיל תנועה. במקרים רבים, לוקח חולים זמן רב להניע את השרירים ועם הזמן, הם סובלים מקושי רב לזוז ומתנועות איטיות מאוד. הפרעת התנועה משפיעה על כל השרירים וגורמת להליכה אופיינית, חוסר הבעה בפנים, שינויים בכתב היד והפרעות בדיבור.
- **הפרעה ביציבה ובשינוי המשקל** - בגלל הקושי הרב של החולים לבצע תנועות בצורה מהירה וטובה, קשה להם ללכת, לשבת ולעמוד בצורה טובה. קיימים מקרים בהם חולי הפרקינסון מתקשים להתחיל הליכה ובמקרים אחרים הם מתקשים לעצור. בנוסף, קיים קושי לקום מיישיבה לעמידה, לייצב את עצמם בצורה טובה ומהירה ולבצע כל פעולה אחרת הדורשת תגובה מוטורית מהירה.
- **איטיות** - BRADKINESIA - מאנשים מהירים ונמרצים הופכים החולים לאנשים איטיים.

"השחקן בנעל שלי נקרה. מה פשוט יותר מלהחליף שחקן הכל וכלום. תלוי למה היית באה שהפניה היא גשוחים - השחקן שהיה לי היה טאט ועד עכשיו היו לי שחקנים שלי ראש עגול. ביקשתי מהוכי שלי לכת לקנות לי שחקנים דקים ועגולים, אבל הוא, במקום להקשיב לי - לקח את השחקנים שהיית באה שהם לא מאמימים ותוך דקה - שרק אותם היטב בנעלי. הגעיה היתה ז' לא גשוחים.

תמיד ידעתי שהפרקינסון משפיע על המאורקה העדינה, אבל משא שהינני מתרחשים בהדרגה, לא שמתי לב עד כמה הושפעת מהם. נעשיתי לי טעות בהקדמה, אורק לי טאט להתפארן דוקר. ידעתי - אבל הגעתי מלהפין שוב, שאינני מצליחה לשחק נעליים. פשוטה פשוטה כל כך.

לפעמים, אני מרגישה כאילו אני מנסה לעלות במדרגות נעות כשהן כבולות היורה. אני מנסה לשמור על המצב האוב שלי, אבל כמה שאני מנסה להדחיק את הלתי נאנע הנה, גה מאשיק לתפוס אותי".

כשהכל רק התחיל

"בטח תשאלו, למה חשבתי שיש בעיה ושיש צורך להגיע לנוירולוג", מספרת גב' שפירא על עצמה, כמתמודדת עם פרקינסון. "אז ככה: הייתי רגילה ללכת מהר מאד ברחוב ופתאום התחלתי להרגיש שההליכה הפשוטה ברחוב מצריכה ממני ריכוז. פתאום, באמצע

המדרכה בדרך לקניות, הייתי מרגישה חוסר יציבות ואיטיות וזה לא היה נחמד. הכרתי את הסימנים, ידעתי מה הם משרים, משום שלאחותי יש פרקינסון. אני מכירה את המחלה ולא היה לי שום ספק באבחנה. גם בעלי ראה את הסימנים וביקש ממני ללכת לנוירולוג שמתמחה בפרקינסון, אבל אפילו לשמוע את המילים לא יכולתי. למעלה משנה עברה מאז שהופיעו התסמינים הראשונים ועד שהגעתי לרופא.

"בשנה הזו נפלתי פעמיים ופעם אחת, כשחציתי את הכביש, הייתי כל כך מרוכזת בהליכה ובמטרה שלי - שלא ליפול חלילה, עד כדי כך שלא שמעתי אמבולנס שעבר ביללות בכביש וכמעט דרס אותי. "כשסוף סוף הלכתי לרופא והוא אמר את המילים שידעתי שהוא יקוב בהן - 'יש לך פרקינסון' - פרצתי בבכי. הכאב הזה שבידיעה, ההכרה שכבר אני לא יכולה להתכחש ויש לי פרקינסון, היתה קשה מאד. ידעתי שהחיים שלי ישתנו.

"החלטתי ללכת הביתה ברגל - מקצה אחד של ירושלים לקצה השני. בדרך חשבתי על מה שלמדתי כשהייתי בחורה: לפני שהנשמה שלי ירדה לעולם, היא בחרה את התיקון שלה, את המשימות, כדי להגיע לשלמות הנשמה - כפי שרבונו בחיי מצוין.

החלטתי שאנסה להפוך את הנסיון לאתגר בונה.

חציתי הביתה מהרופא, וישר נכנסתי למטבח לבשל ארוחת צהריים, ולא סתם ארוחת צהריים, לא. ארוחה בת שלוש מנות, כולל מרק וקינוח! הרגשתי דחף פנימי להוכיח לעצמי, לעולם כולו ולבעלי, דעצם בעיקר לבעלי, שאני יכולה, שאני מסוגלת לעשות הכל ושאיני לא, אני חוצרת, אני לא ארשה לפרקינסון לעצור אותי.

לא, אין מצב! המחלה לא תגזיף אותי! אחרי הכל, אני הטיפוס שיכולה להכין שבת לעשר אנשים בשבתיים, כולל חלאת ביתיות, גפאט פיש ואפילו חרין טרי (אם קצת) - או אפילו יותר מקצת - (הגמאה).

"החלטתי להתחיל לכתוב. אני סופרת ידועה בארצות הברית והחלטתי, שאחת הדרכים להפוך את הנסיון לאתגר היא, על ידי כתיבה: לשתף אנשים אחרים במסע שלי ולתת להם ולעצמי חיזוק. אחרי ששלחתי את הפרק הראשון לעיתון, העורכת התקשרה ושאלה אותי האם הסדרה היא מדומינת או אמיתית וכשהשבתי שהיא אמיתית מאד, לצערי, הם ביקשו ממני לכתוב בשם מלא ולא בשם בדוי. "את אשה מוכרת", הם הסבירו לי. "וכשאנשים יראו שאת לא מסתירה את המחלה שלך אלא מתמודדת איתה ומדברת עליה בצורה פתוחה ומאמינה, זה יתן לאנשים הרבה מאד כח".

לא תמיד נעים לחשוף וגם לגב' שפירא לא ממש היה נוח, אבל היא עשתה את זה. "קיבלתי המון טלפונים וכתוצאה מהם נוצרה קבוצת

כל הכבוד

Thanks

אידי פרייזלר בעיצובי שוקולד משולבים עם מקרונים וקינוחים עשירים ויוקרתיים. לאחמייים, לתורמים ולכל מי שרוצים להוקיר בכבוד.

מחירים מיוחדים למוסדות

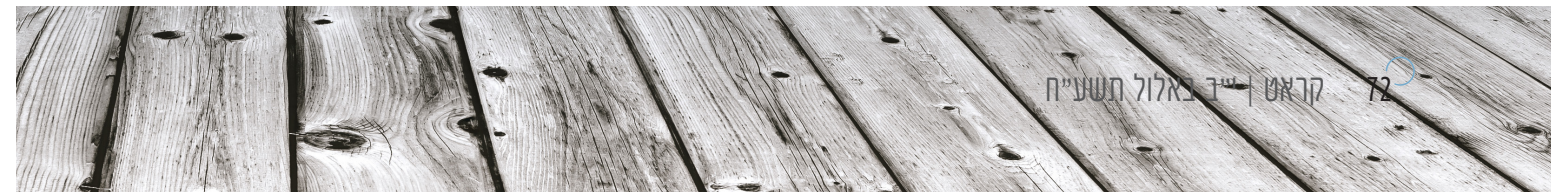
אידי פרייזלר
מפתיעים בכל טעם מחדש

משלוחים לרוב חלקי הארץ - מכבדים כרטיסי אשראי - עיצובים

פטיפורים וקינוחים - עוגות ויטרינה - בר לאירועים - עיצובים

להזמנות: 050-4152089 id28747@gmail.com

כל המוצרים בהשגחת בד"ץ העדה"ח והרב לנדא

שופינג חויתי באוירה חגיגית

לפעמים גם אחר הצהריים. יש בין 12 ל-15 משתתפים בכל קבוצה. בכנסים דיבר פרופסור ניר גלעדי, נורולוג בכיר במרכז הרפואי איכילוב, והבטיח לאנשים שאם הם יעשו חמש שעות פיזיותרפיה בשבוע, המצב שלהם יהיה הרבה יותר טוב. כיום, פציינטים רבים שלו מגיעים לארגון שלנו והוא מספר על השיפור במצבם. למרות שזו מחלה כרונית עם הידרדרות בטוחה, ניתן לראות בפועל שיפור.

אזלה לכן סוד. היה לי רצון של לקחוס לתוך המטה ולהשאר ש. זא, לא אמר, אזל לפחות עד הזקן למחרת. זאלת ערז שאלתי את זלתי איך הוא מתאדד עם המצב החדש. התלצה שלל הפחידה אותי. "אני מקווה שיהיה לי הכח להתאדד עם המצב זאלת החדשה כאו זלרק".
זעתי מיד: "אתה לא תצטרך להתאדד לכה, נכאז זנה לכה". התפלאתי מהתלצה החזקה שלי.
שאר לי להודיע לזרים וזא היה לי חשק. אז יותר מדויק, פחדתי. אני האמא זאמא זאמא זריכה להיות של שזלזל הזרים שלה, לא ההיפק...
אתה לא תצטרך להתאדד לכה, נכאז זנה לכה". התפלאתי מהתלצה החזקה שלי.
שאר לי להודיע לזרים וזא היה לי חשק. אז יותר מדויק, פחדתי. אני האמא זאמא זאמא זריכה להיות של שזלזל הזרים שלה, לא ההיפק...

אמנם אי אפשר לנצח את המוות. כל אדם, גם הבריא ביותר - מתנוון, אבל הקבוצות שלנו משמעותיות מאד בהתמודדות עם המחלה.

פתחו של אולם

"יש לנו קבוצות לגברים ולנשים - בנפרד כמובן, כמו ריפוי בעיסוק, טיפול בדיבור - משום שהמחלה תוקפת את שרירי הקול שנחלשים ואינם נסגרים וכך הקול נעשה חלוש. מה שעוד גרוע מזה, שכתוצאה מכך קיים סיכון של שאיפת מזון לריאות - הגורם מספר אחת למוות מפרקינסון. יש כמובן שיעור שעובד על היציבות ומחזק. יש גם מגוון רחב של פעילויות קבוצתיות ושיעורים מוצלחים מאוד, המבריאים ומחזקים את האדם מכל הבחינות, ובכל מיני שיטות רפואיות שהוכיחו הצלחה ברחבי העולם.

"יש לי עוד המון רעיונות. אני רוצה להוסיף ריפוי בעיסוק לעבודה על המוטוריקה העדינה ושילוב קוגניטיבי. בית החולים הדסה רוצה שנפתח קבוצה בשיטות עם מרפאת הפרקינסון והם מכינים לנו חדר. אנו מחפשים מתנדבים להסעת חולים וכמובן כסף לממן את הכל. והכי חשוב - מישור לנהל ולקדם את הפרוייקט. קשה לי להתנהל עם הארגון הזה לבד, כשבצעמי אני נלחמת."

על הדבש ועל העוקץ

"אחד הדברים שהיו לי הכי קשים", מספרת גב' שפירא, "היה כשעברתי להשתמש במקל. אני לא יציבה ואני זקוקה לתמיכה כדי לא לאבד שיווי משקל. המקל היה כאילו הכרזה לעולם שאני נכה.

תמיכה בין-לאומית לנשים חרדיות. דרך שיחות ועידה טלפונית שוחחנו על המחלה, על הקושי והכאב ועל ההתמודדות והתיקון".

לא לקבוא לרגע

גב' שפירא נסעה לכנס העולמי בארצות הברית של חולי הפרקינסון ולאחריו, בעידוד המשפחה, היא החליטה לעשות ערב הסברה על המחלה בירושלים.

"אחת הבעיות המאפיינות את חולי הפרקינסון היא, שמתעוררים בבוקר עם תחושה מאד קשיחה. קשה מאד, במיוחד בבוקר לאחר מנוחת הלילה, לעשות את התנועה הראשונה, 'להעיר' את המוח לעשייה. ואם לא מתחילים לזוז - הגוף פשוט קופא. כתוצאה מזה, המחלה מתקדמת מהר יותר. מוכח מחקרית, שפעילות גופנית מאומצת, מאטה משמעותית את קצב המחלה.

"התחלתי לדבר עם עסקנים ולארגן ערב לציבור. הזמנתי רבנים מחוגים שונים ואת פרופסור ניר גלעדי, שנחשב לאחד הרופאים הכי גדולים בתחום הפרקינסון בעולם. כדי לתת לכנס "חותמת" של ארגון, קראתי לעצמי בשם "תקוה לפרקינסון", כי למה שמישהו ירצה לבוא לערב של שפירא...?"

"המעניין הוא", אומרת גב' שפירא, "שלא שמת לב לכך בתחילה, אבל בהמשך גיליתי ש'תקוה לפרקינסון' אלו ראשי תיבות של המילה 'טוליפ'. הטוליפ האדום, הוא פרח שמסמל את מחלת הפרקינסון.

"הבאתי צלם להסריט את ההרצאות - משום שהייתי בטוחה שאנשים לא יבואו, אז לפחות יהיה לנו סרט להשתמש בו בפעם אחרת. הנכדים שלי הכינו שלטים של הנחיה איך להגיע לאולם עם חיצים והסברים. אחד המרצים שנכנס לאולם וראה מאה כסאות, אמר לנו להוריד לפחות חצי, כי "אחד הדברים הכי לא נעימים למי שמארגן כנסים זה, שיש המון כסאות ריקים באולם".

הגיעו שלוש מאות איש. הכנסנו עוד כסאות ועוד ועוד. האולם היה מלא וכולם שמעו שהם לא צריכים לשבת עם ידיים שלובות ולחכות למחלה להשתלט עליהם. אלא שהם כן יכולים ללחוץ במחלה על ידי פעילות גופנית מאומצת.

הנוכחים ביקשו שה'ארגון' יארגן קבוצת פעילות ללוחמי פרקינסון.

"אז פתחתי קבוצות. בהתחלה קבוצה לנשים ואחר כך לגברים. והיום? היום שבעה עשר חודש אחרי הכנס הראשון (מאז היו לנו שנים עשר כנסים עם מיטב המומחים בתחום), יש לנו מרכז ללוחמי פרקינסון בירושלים עם פעילות בכל יום, משני ועד חמישי,

הטוליפ

כמה מתאים שהטוליפ הוא הפרח שמסמל את הפרקינסון! הטוליפ האדום מייצג את הפרקינסון כבר מאז 1980, על ידי חולה פרקינסון הולנדי חובב פרחים, שייחד אותו ל"ר פרקינסון, מגלה המחלה. הטוליפ מסמל רגשות עזים: דאגה, קשר, איכפתיות ורצון עז. הכמיהה של חולי פרקינסון שיתנו להם להרגיש את הרגשות הללו, שיהיו איתם ובשבילם, מספרת את סיפורו של הפרח היפהפה והחי הזה, שרוצה עוד לפרוח.

ריפוי בדיבור

מי רוצה לחזק את מיתרי הקול שלה? ישיבה נוחה בגב זקוף עם מיתרים משני צידי העורף, באותו מקום שבתוכו שוכנים המיתרים. ננסה לדמות את צליל הסירנה, עולה ויורדת. כשבתחילה הידיים צמודות לעורף ועם העליה בטון, הן מתרחקות ממנו עד למתיחה שלהן לצדדים. חשוב לשים לב, שגם כאשר אנחנו מורידות את הטון, הידיים ממשיכות להתמתח כי המיתרים עובדים!

התחלנו? אוההההההההההה. גלישה מהצליל הכי נמוך לצליל הגבוה ביותר ובחזרה לנמוך ביותר, כך מאמנים את מיתרי הקול להפתח ולהתחזק. זה עובד על מנעד רחב של מיתרי הקול ומחזק אותם. לפחות חמש פעמים. עדיף לצרף את צעירי הצאן למלאכה.

באים לעשות אצלנו שופינג באוירה חגיגית ונהנים מ-50% הנחה על הצריכה השני

טט מלחית מתנה בכל קניה מעל 80

נעלים 29.90 השני 15% קישוטי שיעור 0.99 עד 4.99

תבנות איכותיות 49.90-14

שטון לד אטרקטיבי

שופינג לקטנת הזכר

מלי כח
מלי כה
מקסימי
מנצי מנחל
מלי מלי
מ...

יש כל כך הרבה קשר ושייכות והדדיות בין המתמודדות, כי אנחנו באותה מלחמה. אנחנו משתתפות במשהו עמוק מאד ומשותף שאין לאחרים בחוץ וזה מלכד וזה נותן כח.

הלוע הזמן לספר לילדים.

זה היה ערב מקסים. נאננו יריים והתחלנו לאכול ואז דממה שקי. אף אחד לא דיבר. אף אחד לא ידע איך להתחיל. אני התחלתי את השיחה. "אני מתארת לנצי שהלעתם כדי לשמור על הצואה".

צחקו, ואז התחלנו לדבר ולאכול. היתה אווירה משוחררת, סיפרתי לילדים מה שידעתי על המחלה אז לפני יותר מארבע שנים, וזו איך שאני מתכנתת להתמודד איתה. גלי סודות ועם הרבה אופטימיות הבת צחקה ואמרה: "עוד תפתחי ארגון לחולים אחרים". כאלו צחקו.

כסוף הערב כל הילדים החליטו פה אחד, שניפגש פעם בחודש למעלה מאכה. לא משהו מפואר, רק אנחנו המגורים, גלי תכפיר. זמן איכותי כמשפחה".

"אני התחלתי לאחרונה להעביר הרצאות ולספר על החיים עם פרקינסון. שני מסרים הכי חשובים שאני רוצה להעביר הם, שהפרקינסון אינה מחלה שצריך לשבת בה עם ידיים שלובות ולחכות למוות. יש מה לעשות.

והמסר הנוסף שלי שייך לכל אדם: כאשר מגיע נסיון, תן לו למנף אותך, תעזור לו להציעי אותך להיות אדם גדול יותר, מחושל יותר, מאמין וקרוב".

אבל ידעתי, שאם אני לא עושה את זה, אם אני לא אתמך במקל - אז באמת אהיה נכה, מפני שלא אוכל לצאת מהבית... היום נשים מסתכלות עלי, איך אני הולכת ברחוב עם תרמיל על גב - כי הכתף שלי לא יכולה לשאת רק בצד אחד תיק - ועם שני מקלות כדי לא ליפול וחושבות: הנה אשה חרדית שמתנהגת כמו 'היפית'. אבל אני לא 'היפית'. אני רוצה להיות בריאה ועצמאית, אני רוצה להמשיך לחיות. ואם זה המחיר - אני מעדיפה להיראות מוזר ולהמשיך לחיות ככל בן אדם.

"יש בקבוצה שלנו אשה, שכשהגיעה בפעם הראשונה היא פרצה בכי. 'קשה לי להיות חלק מקבוצה של חולות', היא אמרה. הבנו אותה, קשה להיות שייכת לנכות ולחולי. אבל היום אי אפשר להכיר את האשה הזו. היא לוחמת במחלה וזה קרה רק משום שהיא השלימה עם מה שיש והחליטה להתמודד איתו. בלי הכחשה.

"הפרקינסון נגרם, כאמור, על ידי חוסר בדופמין. הדופמין הוא חומר שאחראי, בין היתר, על מצב רוחנו ולכן, לאדם עם פרקינסון קל מאד לגלוש למצב של דכאון.

מאידך, מי שיודע שהדכאון אינו חלק ממנו אלא חלק מהמחלה, מתמודד עם הדכאון ביתר קלות. אנשים רבים היו בדכאון עמוק עד שנכנסו לקבוצה והקבוצה, מלבד ההתעמלות והיצירה המשותפת, מייצרת מאתנו משפחה.

Momentum
פרילינים בלגים ממולאים ומתונת-
02-5385515
לשנה מתוקה.
מלאה בהפתעות

דהד המלך

לפרטים והזמנות:

מ. גוטמן: 052-762-0150

ש. וינברג: 050-418-1456

4181456@gmail.com

שיווק: 052-714-3396

מנהלת / רכזת / אחראית כנסים / וכו'

תמיד רצית לסחוף את הקהל בשירה אלולית מרוממת להכניס אותו לאווירת הימים הנוראים באמת!

השנה - הכל במצגת אחת!

סיפורים עוצמתיים ומעוררים ברוח "הימים הנוראים", מדרשים ומסרים משולבים במחרוזות שירה סוחפות (קרוקי, שירת בנות)

במיצג אומנותי מדהים!!!

בואי להלך בשבילי הרגש ולצאת אחרת!